

Arrest

nr. 115 752 van 16 december 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 11 juli 2013 van de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van bevel van 11 juli 2013 om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die *loco* advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 13 mei 2012 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 15 oktober 2012 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris van Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) deze aanvraag

onontvankelijk. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

1.3. Bij arrest nr. 104.226 van 31 mei 2013 vernietigt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zowel de ontvankelijkheidsbeslissing als het bevel van 15 oktober 2012, vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 11 juli 2013 verklaart de gemachtigde de aanvraag, vermeld in punt 1.1., opnieuw onontvankelijk. Op dezelfde dag neemt de gemachtigde eveneens een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze vormen de bestreden beslissingen waarvan verzoeker op 23 juli 2013 in kennis werd gesteld.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italie, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EHRM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-

59; EHRM, *Décision*, 29 juni 2004, *Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk*; EHRM, *Décision*, 7 juni 2011, *Anam t. Verenigd Koninkrijk*).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan betrokkene te willen overhandigen."

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

"En exécution de la décision de In uitvoering van de beslissing van J.K., Attaché délégué(e) de la Secrétaire d'État à l'Asile et la Migration, il est enjoint au (à la) nommé(e) : gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asie! en Migratie wordt aan de genaamde: H.X/ (...) de nationalité Kosovo H.X. (...) nationaliteit Kosovo

De quitter le territoire de la Belgique, ainsi que le(s) territoire(s) des États suivants au plus tard dans les 30 jours de la notification :

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten :

Allemagne, Autriche, Danemark, Espagne, Estonie, Finlande, France, Grèce, Hongrie, Islande, Italie, Lettonie, Liechtenstein, Lituanie, Luxembourg, Malte, Norvège, Pays-Bas, Pologne, Portugal, Slovénie, Slovaquie, Suède, Suisse et Tchèque sauf s'il (elle) possède les documents requis pour s'y rendre².

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italie, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië³, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven⁴.

En vertu de l'article 7, alinéa 1er, de la loi du 15 décembre 1980 précitée :

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980 :

2° il demeure dans le Royaume au-delà du délai fixé conformément à l'article 6, ou ne peut apporter la preuve que ce délai n'est pas dépassé

2° hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd."

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang voor wat betreft het beroep tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod van 11 juli 2013. Zij betoogt als volgt:

"De verzoekende partij ontbeert naar het oordeel van de verwerende partij het vereiste belang bij het ingediende beroep, nu dit tevens gericht is tegen het betekende bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 kunnen slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

In casu werd aan de verzoekende partij bevel gegeven om het grondgebied te verlaten in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. 17

februari 2012) heeft artikel 7 van de wet van 15 december 1980 gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel als volgt luidt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°. 2°, 5°. 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven. " (eigen vetschrift en onderlijning)

Bijgevolg beschikt de minister c.q. de staatssecretaris niet over een discretionaire bevoegdheid wanneer artikel 7, eerste lid, 1°. 2°. 5°. 11° of 12° van de wet van 15 december 1980 dient toegepast te worden.

In casu werd de bestreden beslissing op grond van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet genomen om reden dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt aan te tonen dat deze termijn niet werd overschreden.

Bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel vermag de staatssecretaris niet anders dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet bepaalde termijn, een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoekende partij ter kennis te laten brengen.

Enkel indien de hogere rechtsnormen zouden worden geschonden doordat aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten zou worden betekend, en het bevel aldus een schending zou impliceren van deze hogere rechtsnormen, kan de gemachtigde op een wettige wijze beslissen dat geen bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven aan de betrokken vreemdeling.

In casu werp de verzoekende partij evenwel geen schending op van enige hogere rechtsnorm.

Een eventuele vernietiging van de bestreden beslissing kan de verzoekende partij derhalve geen enkel nut opleveren.

De verwerende partij besluit dan ook dat de verzoekende partij haar annulatieberoep onontvankelijk is wegens gebrek aan belang, in zoverre dit tevens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13)."

3.2. Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

"Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven."

Niettegenstaande het feit dat uit de voormelde bepaling een gebonden bevoegdheid kan worden afgeleid, stelt de Raad vast dat de gemachtigde blijkens de gegevens van het dossier het klaarblijkelijk zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vermeld in punt 1.1. Door aldus te handelen erkent hij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten. Een en ander blijkt overigens ook uit een samenlezing van alle bestreden beslissingen: de beslissingen werden genomen op dezelfde datum, 11 juli 2013, en ter kennis gebracht op dezelfde datum van 23 juli 2013, de eerste bestreden beslissing werd genomen door attaché [J.K.]; de tweede bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk *"In uitvoering van de beslissing van"* en word vervolgens andermaal ondertekend door diezelfde attaché [J.K.]. De tweede bestreden beslissing is dus gesteund op de eerste bestreden beslissing.

De opgeworpen exceptie wordt derhalve verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel de schending aan van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Het middel wordt als volgt uiteengezet:

"In het kader van zijn beslissing van 11 juli 2013, had de Dienst Vreemdelingenzaken geoordeeld dat de ernst van de gezondheidsproblemen ingeroepen door verzoeker in het kader van zijn medische vraag niet een zekere graad van ernst vertoond om een schending te rechtvaardigen van het artikel 3 van het EVRM.

Verzoekster kan niet akkoord gaan met zo'n motivering.

Verzoekster is van oordeel dat de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken onvoldoende gemotiveerd is gezien de vereisten van de formele motivering genomen door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Inderdaad, de beslissing genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken schijnt op zijn minst stereotiep te zijn.

Inderdaad, in het kader van haar verblijfsaanvraag ingediend op grond van het artikel 9ter, had verzoekster duidelijke en precieze medische documenten neergelegd aangaande de graad van ernst van deze psychologische problemen.

In tegenstelling tot wat was aangeduid door de Dienst Vreemdelingenzaken in zijn beslissing, was er dus wel degelijk een risico van ernst die een schending van het artikel 3 het Europese Verdrag van de Rechten van de Mens rechtvaardigde.

Daarenboven, in tegenstelling tot wat de Dienst Vreemdelingenzaken stelt gezien de hiervoor ingeroepen elementen, moest de Dienst Vreemdelingenzaken de sanitaire toestand in Kosovo onderzoeken, voor wat betreft de toegankelijkheid en de beschikbaarheid van psychiatrische zorgen.

Doch, bij het zien van de beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken werd er geen enkel nazicht verricht naar de sanitaire toestand in Kosovo.

Dat het opnieuw gaat om een beoordelingsfout in hoofde van de Dienst Vreemdelingenzaken en tegelijkertijd om een inadéquate motivering.

Zoals verzoekster het had gesteld in haar beroep heeft dit soort beslissingen genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken het voorwerp uitgemaakt van een Annulatiearrest van de Dienst voor Vreemdelingenbeslissingen op 15 januari 2013 onder het rolnummer 108.725 dat stelde :

"In het kader van zijn controle van de wettelijkheid die hij moet uitvoeren, is de Raad niet bevoegd om zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de administratieve autoriteit die de bestreden beslissing genomen heeft. Deze controle moet zich beperken tot het nagaan of deze overheid alle elementen van de zaak in overweging heeft genomen en is overgegaan tot een algemeen toelaatbare, pertinente en niet onredelijke beoordeling van de feiten die hem werden voorgelegd

Doch, de Raad bemerkt dat verzoeker ter staving van zijn vraag een standaard medisch getuigenschrift had bezorgd opgesteld op 11 juli 2011 dat de noodzaak vermeldde om een behandeling met medicijnen te volgen evenals de verergering van de letsels met de leeftijd en dat stelde dat een stopzetten van deze behandeling de artrose en de lumbalgie zou verergeren.

De Raad bemerkt dat de raadsgeneesheer van de verwerende partij de noodzaak van de huidige actieve behandeling helemaal niet in vraag heeft gesteld en dat hij evenmin de vaststelling en de beoordeling door de dokter van verzoeker, van het risico op verergering van de letsels met de leeftijd en de gevolgen van een stopzetten van de behandeling, heeft tegengesproken, waarbij het gepreciseerd wordt dat de enige aanwijzing volgens dewelke ... een monitoring van de vitale parameters of een permanente medische controle niet noodzakelijk zijn voor de levensvooruitzichten van de betrokkene. Het stadium van de aandoening wordt beschouwd als beginnend ... zou in elk geval niet toelaten de redenen van dit standpunt te begrijpen gezien het medisch attest voorgelegd door verzoeker.

Blijkt dus op zijn minst stereotiep en onvoldoende, gezien de elementen voorgelegd door verzoeker, de motivering van de beslissing over verzoeker die in zijn medisch advies gegeven op 20.08.12 (in bijlage gevoegd bij deze beslissing in een gesloten omslag) stelt dat de Dokter van de DV onderstreept dat dit medisch dossier manifest niet toelaat te besluiten tot een graad van ernst vereist door het artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EVRM die een aandoening vereist die een levensrisico inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderde staat van de ziekte.

Bijgevolg stelt de dokter van de DV vast dat in casu, het nietgaat om een ziekte zoals voorzien in §1 al. 1 van het artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 die het toekennen van een verblijfsaanvraag met zich kan brengen ...

Het lakonieke karakter van deze motivering laat niet toe de redenen te vatten waarom de vraag tot goedkeuring van verblijf gesteld door verzoeker ongegrond werd verklaard Bijgevolg is het enige middel gegrond".

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft deze motivering opnieuw bevestigd in een arrest van 26 februari 2013 onder het rolnummer 109.905, stellende: "De Raad herinnert eveneens dat de verplichting voor de formele motivering niet de gedetailleerde verwerping met zich brengt van alle argumenten ingeroepen door de verzoekende partij.

Zij impliceert enkel de verplichting om de verzoekende partij in te lichten over de redenen die de bestreden akte hebben bepaald, onder voorbehoud nochtans dat de motivering antwoordt, al was het impliciet maar op een zekere manier, op de essentiële argumenten van de betrokkene. Het volstaat bijgevolg dat de beslissing op een duidelijke en ondubbelzinnige manier de redenering van zijn auteur laat blijken teneinde aan de bestemming van de beslissing toe te laten de rechtvaardigingen ervan te begrijpen en, desgevallend, deze te kunnen betwisten in het kader van een beroep, en aan de bevoegde overheid, toe te laten zijn controle hierover uit te voeren.

In het kader van de controle van de wettelijkheid die hij moet uitvoeren, is de Raad niet bevoegd om zijn appreciatie in de plaats te stellen van deze van de administratieve autoriteit die de bestreden beslissing genomen heeft. Deze controle moet zich beperken tot het nagaan of deze overheid alle elementen van de zaak in overweging heeft genomen en is overgegaan tot een algemeen toelaatbare, pertinente en niet onredelijke beoordeling van de feiten die hem werden voorgelegd De Raad bemerkt vervolgens dat, in de bestreden beslissing, de verwerende partij zich heeft beroepen op het advies van zijn raadsgeneesheer, opgesteld op 24 augustus 2012, dat de volgende besluiten geeft : Dit medisch dossier laat duidelijk niet toe te besluiten tot een graad van ernst vereist door het artikel 3 van het EVRM, zoals geïnterpreteerd door het EVRM, die een aandoening vereist die een levensrisico vertegenwoordigt gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer ver gevorderde stadium van de ziekte

Nochtans, bemerkt de Raad dat, na in overweging te hebben genomen dat het medisch dossier niet toelaat te besluiten tot een graad van ernst vereist door het artikel 3 van het EVRM zoals geïnterpreteerd door het EVRM die een aandoening vereist die een levensrisico inhoudt gezien de kritieke gezondheidstoestand of een zeer gevorderde staat van de ziekte, hebben de raadsgeneesheer en na hem, de verwerende partij, hier ten onrechte uit afgeleid, dat een goedkeuring tot verblijf niet kon worden toegekend aan de verzoekende partij, op basis van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. Inderdaad, de Raad wil herinneren, gezien de overwegingen die hiervoor werden uiteengezet, dat het toepassingsveld van het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 zich niet beperkt tot het risico op overlijden.

Dientengevolge, behalve het feit dat de raadsgeneesheer van de verzoekende partij niet heeft onderzocht of een risico voor het leven van de verzoekende partij kon resulteren uit het stopzetten van de voorgeschreven medische behandeling, terwijl de neergelegde standaard medische getuigschriften een besluit in die zin hadden, de Raad kan enkel vaststellen dat het verslag van de raadsgeneesheer niet toelaat na te gaan of deze heeft onderzocht of de ingeroepen pathologiën niet van dien aard waren om een reëel risico met zich te brengen voor zijn fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of ontorende behandeling in zijn hoofd. Dit doende, heeft de raadsgeneesheer niet de volledige controle uitgevoerd voorzien in het voornoemde artikel 9ter. Bijgevolg is de Raad van oordeel dat de bestreden beslissing, die enkel is gebaseerd op een onvolledig verslag van de raadsgeneesheer van de verwerende partijen, onvoldoende en inadequaaf is gezien het artikel 9ter §1, van de wet van 15 december 1980 en dat het draagwijdte van deze bepaling miskent...

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat het enige middel gegrond is."

4.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en naar het feit dat volgens het advies van de ambtenaar-geneesheer kennelijk niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De bestreden beslissing verwijst uitdrukkelijk naar het medisch advies van 2 juli 2013 dat in gesloten omslag werd gevoegd bij de bestreden beslissing. De bestreden beslissing stelt onder meer: *“Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 02.07.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit.”* en *“Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft.”*

In de bestreden beslissing wordt vervolgens besloten dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Er dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). Een schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

De Raad merkt op dat de verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert en bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

4.3. Verzoeker is van mening dat de beslissing van de gemachtigde *“op zijn minst stereotiep”* schijnt te zijn.

Dienaangaande merkt de Raad op dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

Verzoeker betoogt verder dat hij in het kader van zijn aanvraag tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, duidelijke en precieze medische documenten heeft neergelegd aangaande de graad van ernst van deze psychologische problemen.

Het is aan verzoeker om zijn grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming de grenzen van zijn beoordelingsvrijheid is te buiten gegaan of onzorgvuldig te werk gegaan is. De Raad wijst erop dat er enkel rekening gehouden kan worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht. (RvS 9 juni 2005, nr. 145.681).

4.4. De bestreden beslissing steunt op de toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet *“zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012”*. Deze bepaling luidt als volgt:

“§1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1(...)

§ 2. (...)

§ 3

De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 (...)

§ 5 (...)

§ 6 (...)

§ 7 (...)."

4.5. Verzoeker betoogt niet akkoord te gaan met de motivering in de bestreden beslissing en meent dat er wel degelijk een risico van ernst is die een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) rechtvaardigde.

In casu steunt de bestreden beslissing op artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet. Zij verwijst naar het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer van 2 juli 2013 dat luidt:

"Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 01.06.2012.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 20/4/2012 en 19/7/2012 blijkt dat betrokkene lijdt aan een chronische anxio-depressieve toestand en een chronisch posttraumatisch stress-syndroom.

Deze chronische psychiatrisch-psychologische problematiek houdt evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Deze chronisch geworden problematiek behoeft ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden en evolueren spontaan in gunstige zin.

De aangehaalde psychologische toestand van betrokkene wordt trouwens nergens bevestigd door beschermingsmaatregelen, noch door overtuigende onderzoeken of specialistische verslagen. Er is evenmin nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht.

Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geenszins een tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel."

Dit medisch advies werd onder gesloten omslag bij de bestreden beslissing gevoegd en maakt integraal deel uit van de die beslissing.

4.6. Uit het verzoekschrift blijkt niet dat verzoeker deze vaststellingen van de ambtenaar-geneesheer op ernstige en concrete wijze betwist.

Met zijn enkel verwijzing naar de voorgelegde *"duidelijke en precieze medische documenten (...)* aangaande de graad van ernst van deze psychologische problemen" zonder verdere verduidelijking slaagt verzoeker er niet in aannemelijk te maken dat de ambtenaar-geneesheer zijn advies niet zorgvuldig heeft voorbereid, noch dat het advies is gestoeld met miskenning van de voorliggende gegevens of op grond van een incorrecte feitenvinding.

Verzoeker bekritiseert het gegeven dat de gemachtigde geen enkel nazicht heeft verricht naar de *"sanitaire toestand"* in Kosovo, voor wat betreft de toegankelijkheid en beschikbaarheid van psychiatrische zorgen.

De Raad merkt op dat verzoeker in zijn kritiek voorbij gaat aan het gegeven dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies oordeelde dat *"Deze chronische psychiatrisch-psychologische problematiek houdt evenwel geen onmiddellijk gevaar in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene en vormt geen direct risico voor een onmenselijke en vernederende behandeling, zelfs wanneer er geen adequate medische zorgen zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.*

Deze chronisch geworden problematiek behoeft ofwel geen behandeling ofwel een behandeling met een tijdsduur die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode.

Ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf kennen dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden en evolueren spontaan in gunstige zin."

De ambtenaar-geneesheer concludeerde dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte zoals bedoeld in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Verzoeker slaagt er niet in op ernstige en concrete wijze de vaststelling van de ambtenaar-geneesheer te weerleggen dat de psychiatrische problematiek geen behandeling behoeft ofwel een behandeling die zich situeert binnen de inmiddels reeds verstreken periode, noch de vaststelling dat ook zonder enige behandeling en ongeacht het land van verblijf dergelijke aandoeningen hun beloop over enkele maanden kennen en spontaan in gunstige zin evolueren.

Daar door de ambtenaar-geneesheer werd geconcludeerd dat een medische behandeling voor de mentale aandoeningen waaraan verzoeker lijdt niet echt vereist is, diende geen verder onderzoek te worden doorgevoerd naar de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van de behandelingsmogelijkheden voor deze aandoening in Kosovo en diende deze ambtenaar-geneesheer dan ook niet nader in te gaan op de door verzoeker in zijn aanvraag aangebrachte toelichting inzake de staat van de gezondheidszorg in Kosovo.

Steunend op het medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, bestaat het determinerend motief van de bestreden beslissing er dan ook in dat de ziekte van verzoeker kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde in deze onzorgvuldig of kennelijk onredelijk of met miskenning van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gehandeld.

Een beoordelingsfout wordt niet aannemelijk gemaakt noch wordt aangetoond dat er sprake is van een inadequate motivering.

4.8. Verzoeker verwijst tenslotte naar twee arresten van de Raad. Elke zaak dient individueel beoordeeld te worden. Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot de door hem geciteerde rechtspraak identiek zijn aan deze in de voorliggende zaak, zodat *in casu* dezelfde conclusie zou moeten worden getrokken. Daarenboven hebben in de continentale rechtstraditie arresten geen bindende precedentswaarde. De verwerende partij kan gevolgd worden waar deze stelt

dat de verzoeker zich niet zonder meer dienstig kan beroepen op arresten van de Raad ter ondersteuning van zijn eigen vage standpunt.

De Raad stelt verder vast dat verzoeker de concrete motieven van de tweede bestreden beslissing niet concreet betwist of weerlegt zodat deze gehandhaafd blijven.

Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien december tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

M. MAES